

Dječak iz prve klupe

Sjećam se samoga početka kada nitko ni o kome ništa znao nije. Bili smo prvašići. Došli smo u razred svi prestrašeni, ne znajući što nas čeka, ali s velikim očekivanjima i spremni odigrati glavnu ulogu.

On... On je tada sjeo u prvu klupu i ostao do dan danas zaštitnik našega razreda. Prisjećam se trenutka kada je učiteljica upitala: „Prvašići moji mali, jeste li spremni za nove početke?“ Iz prve klupe čuo se odlučan glas: „Rođen spreman!“ Taj glas odzvanja svakoga dana u meni. Sve nas je na prvu osvojio svojim humorom, odvažnošću i pristupom, ali i šarmom. Simpatičan je, uvijek širokoga osmijeha i srca. Da, to je on... Naš prijatelj... Visok i ponosan poput jablana, zlačane kose poput sunca i anđeoskoga lica. A znate li kakvi su anđeli? Samo nježno sklopite oči i ugledat ćete svjetlost i bjelinu koja vas okružuje. Tako se ja osjećam u njegovoj blizini, mirno i spokojno, a mogu reći i povlašteno jer sam izabrana da dijelim s njim svoje školovanje i svoje odrastanje. Ponekad se pitam kako mu sve to polazi za rukom. Svaki pojedinac u razredu voli biti u njegovom društvu. S njim rastem kao osoba, postajem bolji čovjek, on me uvodi u svijet koji sama možda nikada ne bih dotaknula niti bih zakoračila u njega. Ima posebne oči, nije ih sam birao, jednostavno su mu darovane. Te oči imaju zadaću pokazati svima nama kako se živi, kako se voli i raduje svakome novome početku dana, kako se nikada ne odustaje jer život je borba u kojoj moramo pobijediti. Dječak, čije su vidne sposobnosti umanjene, najbolje zna da se nikada ne predaje te da se nitko ne treba ograničavati u životu, već hrabro i sa željom treba rušiti sve barijere i pomicati planine. Da, sigurna sam da sada mislite koliko je taj dječak poseban, i da, u pravu ste, poseban je i izdvaja se poput najljepše zvijezde koja sjaji na nebeskome svodu. To je taj dječak iz prve klupe, moj prijatelj, moja motivacija. Iako mu nije dano da gleda očima na način na koji svi mi gledamo, dobio je dva blagoslova koji ga čine još vidljivijim i prepoznatljivijim. Pjeva poput najljepšega slavuja u proljetno jutro, lagano i nježno, a njegovi dugački pijanistički prsti dodiruju klavirske tipke iz kojih kao da note same izlaze. Njegovo sviranje odvodi me u svijet romantizma i pijanističkih virtuoza. Za mene je on razredni Beethoven. S njime otputujem na mjesta na kojima nikada nisam bila i tada mu pričam i opisujem sve što sam doživjela. Sanjamo i maštamo zajedno. U trenutku kada se svi borimo sa svojom osobnošću, sa svojim željama, kada želimo sve odmah i sada, kada želimo biti najbolji i kada imamo tisuću i jednu želju, on ima samo jednu jedinu. Njegova želja je

progledati. No on zna da se svijet i drugačije može doživjeti – dodirom, mirisom, srcem. Ponekad je taj osjećaj jači od vida. Pitam se čine li nas naše zdrave oči slijepima na sve radosti i mogućnosti života. Naučio nas je kao i Mali princ da se samo srcem dobro vidi te da je bitno očima nevidljivo. Uči nas da otkrivamo svoje snove, da izgovaramo svoje želje i da živimo glavnu ulogu života. Znam da su neki ljudi posebni, a to je sigurno on. Ovo je prilika da mu kažem: “Hej čovječe, poseban si! Bez tebe bi sve bilo drugačije. Znaj da ti se uvijek radujemo! Uz tebe se osjećamo ugodno i sigurno! Ti si svjetlo u našem mraku, osvjetljavaš nam put i naše životne staze jer mi često pokraj zdravih očiju ne vidimo što trebamo. Hvala ti!”

On je naš dar s neba. Karika u lancu koja nas spaja i čvrsto veže. Pravo je bogatstvo što ga imamo. Ponosna sam što je moj prijatelj jer on u najvećoj tami vidi najsjajniju svjetlost života te ju grli cijelim bićem.

Ime i prezime: Lara Brezovec

Razred: 7.a

Ime i prezime učiteljice: Dubravka Mužar

Naziv i adresa škole: Osnovna škola Dubovac, Primorska 9, 47000 Karlovac